

Ötödik mese

CIRKUSZBAN

Én sajnálom a legjobban, kedves Dini Dani, hogy nem tudtam előbb jönni, de a poklok poklát jártam meg. Ígérd meg, hogy amíg csak élsz, be nem teszed a lábad semmilyen cirkuszba! Hát még egy bolhacirkuszba!

Nem! Rosszul gondolod! Ezúttal egyáltalán nem a kíváncsiság vitt oda. Szabályos bünténynek lettem áldozata!

Először is, az a randa nagy ember, vagyis a cirkuszigazgató, a saját kutyáját használja arra, hogy bolhákat szerezzen. El tudod képzelni, micsoda alantas állatkínzás ez? Nemhogy bolhairtó nyakörvet nem vesz neki, hanem szándékosan hagyja elszaporodni rajta a bolhákat, hisz sebesült, vakaródzó eb esetén persze hogy hamarabb szagot fogunk! Mi ez, ha nem egy hús-vér, élő csapda?! Mi ez, ha nem szintiszta embertelenség?!

Aztán az a módszer, ahogy megfogott!

A sötétben ránk terített egy olyan sűrű szövésű, fehér leplet... Tudod, mint amelyet a kisgyerekek sebére szoktak tenni... Ez az! Géz! Szóval, hagyta, hogy belegabalyodjak, moccanni se tudjak. Aztán ránk zúdította a fényt. Teljesen elvakított. Na, gondoltam, bolha, itt a vég! Búcsúzz az élettől! Honnan tudhattam volna, hogy a neheze még hátra van?!

A hálón keresztül, finom szövedékével együtt elkapta a grabancomat. Éreztem, hogy elképesztően magabiztos, gyakorlott ujjai vannak, mert úgy megfogott, hogy köpni-nyelni sem tudtam. Már hallani véltem a saját páncélzatom roppanásának vészjósló hangját, már nem tudtam, élő vagyok-e vagy holt, amikor szörnyű révületemben egy jókora csövet láttam közeledni, de akkorát, mint egy süntüske. S ebből a csőből kaptam egy akkora lövést, undorító, nedves, párás anyagot, sziszegett, akár ennek a Randa Dirinek a hónaljbüdösítője, hogy nem is tértem már magamhoz, csak az első kínzókamrában.

Jaj, szegény, de megrémítettelek! Nem is tudom, szabad-e ezt neked tovább mesélnem?!

Jó, akkor folytatom.

Ha másért nem, hát azért, hogy te soha az életben ne kerülj ilyen csapdába!

Meg különben is: hát nem itt vagyok? Nyugodj meg! Itt vagyok, ragyogok, mint a fekete szurok!

Ott persze nem ragyogtam, igaz, ami igaz. Inkább támolyogtam, szédelegtem. S amikor végre körül tudtam nézni, elsőre nem tűnt fel semmi különös. Üvegkalitka. Nagyon keskeny, nagyon hosszú. Arra gondoltam, lehet, hogy csak pusztán tévedésből fogtak be. Hisz ha megöltek volna, azt értettem volna: bosszút álltak a vérlakomákért. De soha nem hallottam olyanról, hogy éhségében bárki emberfia bolhára fanyalodna. Akkor pedig miért? Miért fogna el? Miért zárna be?

Ugye, hogy logikus?

S ha tévedésből vagyok itt, gondoltam, akkor az is lehet, hogy a hosszú folyosó a szabadulás útja. Léptem párat és füleltem. Semmi. Úgy tűnt, hogy semmi akadály és semmi veszély. Emberi párolgást sem éreztem, tehát nem lehet a közelben. Akkor pedig gyerünk!

No, az első pattanás után rögtön rájöttem, miben áll ott az embertelen kínzás. Csak akkor még gőzöm sem volt, mire megy ki a dolog.

Estél te már le lépcsőről? Vágódtál már el rollerral?

Miket kérdezek?!

Hisz neked ezért hiányzik elől a tejfogad!

Ezért a varrat a térdeden!

Ezért a forradás a könnyöködön!

Szóval, most én is megtapasztalhattam: milyen az, alaposan beverni a fejünket, de úgy, hogy csillagokat látunk. Ez az üvegkalitka ugyanis amilyen hosszú volt, olyan lapos is. Ha ugrani próbáltam: dág-dág-dág-dág! Sorozatban ütöttem oda a fejem. Ha meg másztam, olyan kis semminek és utálatosnak éreztem magam, mint egy utolsó lapostetű. Persze, ha ki akartam szabadulni, nem volt más választásom, mint alábadni a büszkeségemből: mászni, csúszni, araszolni, végeláthatatlanul!

Ám amitől a legjobban féltem, így is bekövetkezett.

Keserves kínlás után megint fálnak ütköztem. Üveglap zárta le a folyosó végét! Elöttem, mögöttem, alattam, felettem, mindenütt: üvegfal. És mindez tudod, miért? Nem fogod kitalálni!

Azért, hogy szokjak le a pattogásról.

Hogy egy fene nagy aranyfogatot vontassanak velem!

De akkorát, amekkorát elképzelni sem tudsz! Húszezerszeresét a saját tömegemnek! Mintha téged a tízemeletes toronyházatok elé kötnének, s rád ripakodnának, hogy gyerünk, húzd el a kert végéig! Vagy azt csinálnák, amit velem: egy koppantás az asztalra, egy koppantás a fejemre. Egy az asztalra, egy a fejemre. Amikor Randa Diri bevitt aztán a bolhacirkuszba, és bemutattatta velem és a többi szerencsétlennel a tudományunkat, persze nem ütötte-verte a fejünket, mert az hogyan is vette volna ki magát? Rögtön kiderült volna, mekkora nagy állatkínzó ez a kifogástalan öltözékű és kifogástalan modorú igazgató! Hanem elég volt csak az asztalra koppintania, s mi máris a nyakunk közé szedtük a lábunk, amennyire csak tudtuk, s vonszoltuk magunkkal a guruló kínzókamránkat. Ha még egy olyan tisztességes hámba fogtak volna, amelyet egy vakvezető eben láttam egyszer, talán kibírható lett volna. De egyszerűen ránk hurkolták a drótot! Mintha köréd tekernének egy olyan vastag fát, mint ezek itt, mellettünk. Ember ilyet nem élhet túl.

Hát, én is csak alig...

*

Szívesen dicsekednék a fene nagy eszemmel, hogy lám, végül mégiscsak megszabadultam onnan. De másnak sem szeretek hazudni, nemhogy magamnak. Akárhány emberbe belebújok, látom ám, hogy mindnek mekkora nagy terve van az egész életre. Pedig csak egy kicsikét kell belekotornom a fejébe, s rögtön kiderül, hogy már akárhányszor kitérőre terelték, már akárhányszor kisiklott az élete. Vagyis ennyiszer kellett új vágányra állítania magát. Van nektek egy szép mondásotok erre: ember tervez, Isten végez. De hiába bármiféle bölcs közmondás, az ember újra és újra nagy önhittén előkapja saját gögyiját, s magabiztosan nekivág a legújabb tuti iránynak. No, aztán meg nagyot csodálkozik, hogy már megint pofára esett.

Márpedig ha a nagy ember így jár, hogy ne járna így egy szerencsétlen, nyomorult, mondhatni: bolhányi bolhácska?

Nemsokára betették a kalitkába még három sorstársamat. Ez a három bolha is ugyanúgy járt, mint én. Mihelyst felocsúdtak, igyekeztek gyors ugrásokkal a folyosó végére jutni, ám néhány koppanás után ők is hamar tetűmászásra váltottak. Nos, nem láttam, mikor és hogyan kerültek be, pedig talán segíthetett volna a szökési tervemben: ahol a bejárat van, ott kell lennie a kijáratnak is. Háromszor végigcsúsztam-másztam a kalitkát, de nem leltem semmiféle kijáratra utaló jelet.

De nem csak én nem, a sorstársaim sem. S azt is láttam, hogy e próbálkozásaik után ők mind fel is adták. Gubbasztottak szanaszét az üvegfal mentén, szótlanul, mozdulatlanul.

A következő elképzelésem az volt, hogy amikor értem jönnek, halottnak tetetem magam. Azt hiszik, no, ennek már kampec, moccanni sem tud, megütögetnek, megkopogtatnak, én meg játszom a döglöttet. És amikor már nem számítanak rá: hopp, megpattanok! Csakhogy felülről és hátulról, egy hosszú, hegyes csipesszel kaptak el, s mielőtt bármit is felfoghattam volna az egészből, már megint fogva voltam. S legyen bár, kedves Dini Dani, az egész világon nekem a legerősebb és legruganyosabb lábam, nem tudtam mást kezdeni velük, mint a levegőben magatehetetlenül kapálózni.

A legborzalmasabb az volt, hogy még mindig nem tudtam, ki és mit akar tőlem, mi a szándéka velem. Amúgy is elég fojtogató és szorongtató kérdés ez, ha nem vagy épp satuba szorítva vagy hurokba fogva, de így meg különösen nehéz volt tartani magamban a lelket. Mert nem tudtam, hogy ki ellen vagy mi ellen kell küzdenem. Vagy épp: kiért és miért. Az erőnket és elszántságunkat képes megsokszorozni, ha világosan átérezhetjük, milyen feladat vár még ránk, hogy ne mondjam: milyen küldetést kell teljesítenünk. Így azonban, amikor rám húzták, rám feszítették a hurkot, hiába villant át rajtam, hogy na, most lehetne meglépni, most kellene összeszedni minden erőm, most kellene kicsusszannom ebből a szörnyű rabigából! A testem már nem engedelmeskedett. Akkor még azt sem fogtam fel, hogy hatalmas kocsi elé kötöttek, hogy aranyfogatot vonszoltatnak velem. Nem szólva a még távolabbi dolgokról! Éreztem tucatnyi kisgyerek és néhány felnőtt illatának párolgását, különösen éreztem állandóan körülöttem keringeni egy hibbant rózsaszagot, de akkor még semmi nem állt össze az igazi képből. Abból, hogy egy kis cirkuszi porondon mutogatnak bennünket egy nagyokat ámuldozó és önfeledten élvezkedő közönségnek. Hogy némelyek nagyítón keresztül gyönyörködnek idétnen táncoltatásunkon, körhintáztatásunkon, nem szólva a legundorítóbbról: a labdáztatásunkról. Elviselhetetlenül borzalmas búzzal átitatott labdácskát nyomtak az orrunk elé, mi persze, hurokba fogva, kétségbeesetten rúgkapáltunk, hamar bele is trafáltunk a könnyű, fehér golyócskába, az meg szépen beszállt az odaállított kapuba – a közönség pedig lelkesen éljenzett...

Nos, amikor minderről tudomást szereztem, én már Randa Diri fülében ültem.

De addig még sok szomorú napot kellett megélnem.

Pontosabban szólva: már nem is olyan sokat...

*

Tudod, Dini Dani, ahogy nő be a fejem lágya, egyre kevésbé bátorkodom arra gondolni, hogy mennyi mindent megéltem én már, s milyen jó kis tanácsokat tudok adni neked. Például arra, hogy hogyan kellene eligazodnod az életben. Mert akkor most azt kellene tanácsolnom neked, hogy ha bármikor hasonló helyzetbe kerülsz, ne forgasd a fejed a szökésen, ne törődj azzal, hogy fogságban vagy, hogy kínoznak, hogy dróthámba fogva élő sünnel etetnek. Hanem te nyugodtan egyél, amikor ehetsz, nyugodtan aludj, amikor alhatsz, s tedd, amit kívánnak, amikor porondra visznek. Én csupán azt tudom elmesélni, ami velem történt, de hogy ebből valójában mennyi illet téged, legfeljebb te, vagy a te Istened tudhatja eldönteni.

Egy biztos: ha te véletlenül, valami csoda folytán ott állhattál volna azokban a napokban fölöttem, s onnan figyelhetted volna, mit teszek és mit nem teszek, azt állapítottad volna meg. hogy én már mindent feladtam, mindenbe beletörődtem. Csendben, elkeseredetten, lelkileg teljesen kiüresedve, moccanatlan gubbasztok, és már csak a végőrára várok. És semmit nem vettél – mert nem vehettél – volna észre abból, hogy bár csakugyan felhagytam a lázas tervezgetéssel, a csapdám kijáratának kutatásával, egyvalami mégis gyökeresen megváltozott bennem. Még a magam számára is érthetetlen nyugalom szállt meg, hogy ne mondjam mindjárt: csendes derű. Szívesen elárulnám, hogyan kell ezt csinálni, de nem tudom. Mert csakugyan magától jött, világos előzmények és rá utaló jelek nélkül. Amiről mégis be tudnék számolni neked, az egy hozzá tapadó, vele ébredező, lassan, valahonnan messzi távolról belém csordogáló gondolat. De még helyesebb talán érzésnek neveznem. Hiszen nem valamiféle távoli hangot hallottam, de nem is a magam valamiféle logikája terelt a felismerés felé. Hanem: derűs méltósággal belém fészkelte.

S bármi okfejtés vagy magyarázat nélkül nyilvánvalóvá tette: nem szabad menekülnöm a sorsom elől. Képletesen szólva: ott kell maradnom a magam kalitkájában. De nem ám szolgasorban! Hanem méltóságban! S ezzel teremtheted meg a magad szabadságát!

Érted te ezt?

Én éltem meg, én mesélem neked, de még én is alig-alig fogom föl. Hiszen egyfelől csodálatos, másfelől hihetetlen és értelmetlen! Teljes mértékben

kiszolgáltatva egy rögeszmés, őrült szeszélyének, elzárva a kinti világtól, a szabadság gyönyörűségei birodalmától, bezárva egy szűk üvegkalitkába – így kezd el te építeni és élvezni a magad szabad világát? Teljes képtelenség!

És mégis: éreztem, hogy valami gyökeresen megváltozott. Nem voltam már magamra hagyva. Elhagyatva. Nem azért nem, mert hinni szerettem volna ebben, nem azért nem, mert valamiféle istenes látomás szállt volna meg, egyáltalán! Inkább magától értetődően. Magától értetődően egyszeriben része lettem – a részeként léteztem – valaminek, aminek mindig is nyilvánvalóan a része voltam, csak éppen ez mélyen rejtve maradt előttem.

Mivel úgy éltem meg minden áldott pillanatot, hogy nem vagyok egyedül, nem volt más dolgom, mint várni. Akár egy jelre, akár valami váratlan történésre, akár a végső pusztulásomra.

Randa Dirinek volt egy különösen kedvelt műsorszám. Úgy tett, mintha megszökött volna az egyik bolhája, méghozzá egyenest be a közönség soraiba, ő meg utána vetné magát. Egy hosszú csipesszel a kezében. Persze a bolha nem szökött meg, mint ahogy én sem bírtam megszökni, amikor velem játszatta el nevezetes produkcióját. Végig ott kapálóztam csipesze kegyetlen szorításában, csak erre – rajtunk kívül – senki nem gondolt. Gyerek és felnőtt egyaránt riadtan csúszott hátrafelé székestől, vagy pattant fel helyéről, amint Randa Diri tekintete odavetődött, magasra emelt kezében a csipesszel hadonászva. Kinézett magának egy tátott szájú gyerkőcöt vagy egy szemrevaló anyukát, hirtelen a nyakához vagy a füléhez érintette a csipesz hegyét, s felkiáltott: „Megvan! Szerencsére elkaptam!” S bizonyágképpen felmutatott minket.

S csak ilyenkor esett le mindenkinek, hogy megtréfálták. Jót derültek rajta. Az, hogy belőlünk meg majd' kinyomták a szuszt azzal az átkozott fémfogóval, az égvilágon senkit nem érdekelt.

Nos, egy ilyen alkalommal történt az a valami, amire azt mondom, hogy én tehetek a legkevésbé róla. Mert amikor a csipeszbe fogva odareptettek egy fülhöz, s én megéreztem a finom illatát, pillanatnyi gondolkodás nélkül elkiáltottam magam: „Beszél a bolha!” Fogalmam sincs, miért épp ezt mondtam. Csak arra tudok gondolni, hogy ezt *kellett* mondanom.

Ugyanis én honnan a csudából süthettem volna ki, hogy jótevőm – mint kiderült, egy nálad alig nagyobb fiúcska – majd azonnal, jó hangosan, szinte kiabálva, megismétli:

– Beszél a bolha!

Ennek köszönhettem szabadulásomat.

*

Jó pár napnak el kellett még telnie addig, de már sínen volt a dolog. Apró emlékmorzsákból, később összecsipegetett gondolatszilánkokból szedegettem össze, mi is történt azokban a sorsfordító pillanatokban.

Minden fej a kisfiú felé fordult, minden szem rámeredt.

Randa Diri kedélyesen mosolygott: „Hát persze, hogy beszél! Az én bolháim még beszélni is tudnak! Mindjárt meg is kérdezem tőle, hogy van.” S odatartott – a csipesz biztos szorításában – a szájához, és tagoltan kiabálta: „Hogy vagy, kedves bolhám?” Aztán odarakott a füléhez, és úgy csinált, mint aki a feleletemre vár. No, ha erre várt, meg is kapta tőlem. Ugyanis a szagáról rögtön megéreztem, hogy ő az én emberem, az időtlen idők óta fogva tartóm és kínozóm.

– Anyád!

Már-már a számon volt egy ennél cifrább is, de nem süllyedhettem le hozzá. Így is vörösben úszó haragoszöld öntötte el a fejét, s éreztem is, hogy fémfogójával menten összeroppant. Szerencsére megszólalt benne a haszonleső: első megdöbbenése és haragja után újra kedélyesre igazította képét és hangját, hamar elbúcsúzott a közönségtől, beharangozva, hogy várja őket szeretettel legközelebbi előadásán, immár a beszélő bolhájával.

*

Volt ennek a Randa Dirinek egy kiképzőszobája. Éppen csak akkorka, mint egy tisztes bolhaugrás erre is, meg arra is. Ha ugyanis az idomítás során – erősen összpontosító figyelmének óhatatlan lankadása miatt – valamelyikünk elszabadult, ebben a fehérre meszelt szobában gyorsan elkaphatta.

Fehér lepedő takarta az egyetlen bútort is – nem számítva most a karosszékét –, egy telipakolt munkaasztalt. E mellett ücsörgött, amikor a fémfogóba szorítva a füléhez emelt, óvatosan bele is dugott, s várta, mi fog történni.

– La-la-la. – Csak ennyit mondtam, félig-meddig énekelve.

Teljes izgalomba jött, úgy hallgatózott.

Én meg ráérősen hallgattam, hadd csigázzam egy kicsit az érdeklődését.

Egy mikrofon képe jelent meg a fejében, meg két hatalmas hangfal, aztán egy bolha csipeszbe fogva, épp a mikrofonba tátozott.

Miért, miért nem, dúdolni kezdtem. Még hozzá a bolhanótámat, amelyet te már, kedves Dini Dani, nagyon jól ismersz.

*Egy nagyorrú bolha
Úgy nálunk kapott volt,
Ebéden, vacsorán
Mindig csak nálunk volt.*

Ha láttad volna, micsoda aranyszínűk kezdtek párállani benne! Az iménti mikrofonnál már ő maga állt, arca örömtől sugárzott. Két karjával egyszerre integetett, fogadta egy hatalmas, színpompás közönség éljenzését, hurrázását.

S ekkor jó hangosan ezt mondtam neki:

– Ha nem engedsz el, egy szót sem szólok többé.

Láttad volna azt a rémületet, amely egyetlen pillanat alatt megszállta! Hátralesett, megnézte, zárva van-e az ajtó, majd kivett a füléből, és letett a fehér asztalterítőre. Némi habozás után engedett a csipesz szorításán.

Újra szabad voltam!

Legalábbis a legnagyobb ugrást már megtettem a teljes szabadulásom felé.

Tudtam, hogy ha most úgy viselkednék, mint minden normális bolha, akkor aligha jutok ki élve a kiképzőből. Nem kezdtem észvesztett menekülésbe, hanem ide-oda tébláboltam egy darabig, aztán hirtelen megpattantam. Egyetlen ugrással ott termettem rajta, s mielőtt megállt volna rémületében a szívverése, gyorsan beültem a fülébe, s kurtán közöltem vele:

– Kiképzésre kész!

Semmi pillanatok alatt újra aranyszínűk keringtek, tolultak...

Onnantól kezdve vége volt minden szenvedésemnek. Szabadon járhattam-kelhettem, ám a megnyugtató előzéken, sűrűn meg-megmutattam magam: forogtam-táncoltam egyet a lepedőn, ott az orra előtt. De még azt is megtettem, hogy vissza-visszatértem egy kis dúdolásra, trécselésre a fülébe. Élő süni helyett saját karját nyújtotta oda étkezésre, s bár némi undorral, de végül elfogadtam. Nem akartam, hogy bármi is gyanakvást ébresszen benne.

Annyira elaltattam minden balsejtelmét, hogy az esti lefekvéskor magával vitt a kiképzőből. Lankadatlanul nyomtam neki a szöveget, közben figyeltem. Ő meg füttyörészve közlekedett, még a fürdőszobájába is magával vitt, nemcsak este, de sajnos reggel is. Azt hittem, beledöglök, amikor befújta magát azzal a hobbant rózsaszaggal. Mondanom sem kell, zokszó nélkül túrtam...

Másnap az ideje nagy részét újra a kiképzőben, egy csilivili képernyő előtt töltötte. Kíváncsiságból beültem a fejébe, megnézni, mit akarhat. Ha nem a rabtartóm lett volna, bizony, jót derültem volna. Apró műtyűrök után kutatott, amelyek segítségével felfogható és felerősíthető, mások számára is kihangosítható lenne a beszédem és éneklésem.

Ahogy teltek-múltak az órák, úgy kezdett ráébredni a keserű valóságra: ez a csoda, ez az igazi bolhacsoda csakis az övé lehet, az ő magánügye, az ő magánszórakozása, senki másé. Nem osztható meg másokkal, nem mutogatható másoknak. Ha egyesével odadugdosna csipesszel a bolhacirkusz nézőinek fülébe, ez elvileg megoldás lehetne, csak hogy egyedül rajtam áll, beszélek-e vagy hallgatok; s ha éppen megszólalnék, miket mondanék. Ha bármivel is fenyegetni, kényszeríteni próbálna, könnyen lehet, hogy éppen őt becsmérelném a saját közönsége előtt, vagy műhelytitkokat kotyognék ki a válogatott kínzásokról, s ő még tudomást sem szerezhetne róla.

Gyors lehangolódása, elkedvetlenedése engem is gyors cselekvésre készítetett. Nagy sürgés-forgással eltávoztam a füléből, megmutattam neki magam az asztalterítón, majd leugrottam az asztról. Már kellő helyismeretre tettem szert ahhoz, hogy észrevétlen mögé kerüljek, s a nadrágszárán és a felöltőjén óvatosan felkaptatva, a füléhez jussak. Hangtalanul belopóztam.

Jól számítottam.

Vagy talán helyénvalóbb, ha azt mondom: jó volt a megérzésem.

Vagy még inkább: Ha meg akarnak menteni, megmenekülsz. Ha segítesz magadon, segítenek. De ha nem akarnak megmenteni, lehetsz te a világ esze, akkor sem fog sikerülni neked.

S amint látod, itt vagyok.

Pedig tűvé tett értem mindent.

Feltekert szőnyeget rakott a bezárt ajtó elé.

Leeresztette a rolót, lekattintotta a villanyt, s egy zseblámpa erős fénycsóvjával végigtapogatta a szobát, a padlótól a mennyezetig.

Összegyűjtötte az összes bolhaüvegét, kiképzőeszközét, gondosan letakarta őket, majd elővette az átkozott sziszegőt. Igen, kedves barátom: pontosan azt, amelyikkel a legelső nap elkábított. Az orrához szorított egy törlőkendőt, aztán alaposan bepermetezte a szobát. Még nekem is jutott belőle, de éppen csak annyi, hogy egy pillanatra megszédültem.

Randa Diri centiméterről centiméterre végigvizsgálta az egész szobát. Földre hasalt, székre állt, benézett minden kis lyukba, belekotort minden kis repedésbe.

Végül öklével rácsapott az asztalára, a takaró alatt az üvegcsék hangosan csörömpöltek, én meg lelkem mélyéig átéreztem nyomorult sorstársaim rémületét.

Mi tagadás, sajnáltam otthagyni őket. Ám nem éreztem úgy, hogy feladatom lenne kiszabadítani őket. Vagy akár: megváltanom őket. Biztos meg fog majd születni egy ilyen bátor, önfeláldozó bolha is – ha még nem született volna meg. Én azonban nem ilyen vagyok. S nem árt, ha tisztában vagyunk a magunk korlátaival. A korlátainkhoz szabott feladatainkkal.

Ezért nem gondoltam azt sem, hogy meg kellene mentenem Randa Diri kutyáját. Ha szégyellnivaló, ha nem, csak azért fohászkodtam, hogy Randa Diri beletörődjön: örökre nyomom veszett. S vigye el sétálni bolhagyűjtő ebét...

*

A többi már te is kitalálhatod, drága jó barátom. Legfeljebb azt nem, ami csak itt belül érződik: én már sohasem leszek ugyanaz a bolha, aki voltam. Ám nem amiatt, mert rabul ejtettek és csak kínszenvedésen szabadultam. Ez bárkivel megeshet. Az volt a csoda, hogy rabként válhattam szabaddá. Ez a legfelejthetlenebb csoda, kicsi barátom!